

Del Understøttelse, selv om de gled over i deres Kreds, som man ikke længere kunde regne med under den almindelige Invalidereentydelse.

I denne Forbindelse vil jeg gerne udtale mig i Tilslutning til nogle Ord, der faldt fra den ærede Ordfører fra det konservative Folkeparti (Johannes Lou) om Muligheden af at tilrettelægge Arbejdet for de Invalidere, der ikke har de $\frac{2}{3}$ Invaliditetsgrad. Der er i Lovforslaget Bestemmelser, som forhaabentlig vil vise sig værdifulde, hvis de gennemføres, saaledes med Hensyn til Oplæring, hvor Bestemmelserne føres videre ud end de hidtil gældende Bestemmelser. Men Tanken er jo her stadig rettet paa dem, der er naaet over $\frac{2}{3}$ Invaliditetsgrad, og jeg tror rigtignok, det vilde være særdeles værdifuldt, om vi her i Landet i Tilknytning til hele det System, her er skabt, kom over til at gennemføre for dem, der er Invalidere i ringere Grad, en Oplæring, en Beslaglæggelse af de Evner, de sidder inde med i erhvervsmæssig Henseende, og om man dertil knyttede en Art Arbejdsanvisning, en Mulighed for at anvende dem i Statens eller Kommunens Tjeneste, eller førte dem ind i anden Virksomhed, hvor de var i Stand til at tjene noget. Der er jo i den Henseende nu Erfaringer at bygge paa af en helt anden Beskaffenhed, end man har kunnet regne med i tidligere Tider. Efter Krigen har man i de Lande, hvor man har haft overmaade mange Invalidere, i meget stort Omfang været nødt til at slaa ind paa den Vej. Man har Skoler, man har et helt System bygget op, hvor mangt og meget er erfaret om, hvad der i saa Henseende kan naas. Nu har vi jo her i Danmark været saa lykkelige ikke at være ramt af tilsvarende Begivenheder og har derfor ikke blot tilnærmelsesvis et lignende Antal Invalidere, men alligevel, der er dog utvivlsomt ogsaa her hos os Brug for at tage denne Opgave op med saa megen Energi som paa nogen Maade muligt, og jeg vil haabe, at den højtærede Sundhedsminister villigt vil yde sin Medvirkning til Forhandlinger i Udvalget om at komme frem ad denne Vej. Dernæst melder sig jo med Hensyn til de fremtidige Invalidereentydere det Spørgsmaal, om man ikke kan faa Bugt med nogle af de Tilfælde, som nu volder mest Uvillie, ved at foretage nogen Ændring i Reglerne, en vis Tilpasning efter, om de paagældende Invalidere er Forsøgere, der har andre at forsørge, eller er Selvforsøgere, der skal klare sig selv, eller endelig er Mennesker, for hvem andre efter de gæl-

dende Lovregler har en Forsørgelsespligt. Nogle af de Tilfælde, jeg har hørt mest omtalt og mest kritiseret, har været saadanne, hvor f. Eks. en Kone, der er Invalid, og som mange endda ikke syntes var i afgørende Grad Invalid, havde sin naturlige Forsørger og levede paa samme Maade omtrent som tidligere, idet Manden sørgede for hende, men hun fik alligevel den fulde Invalidereentydelse som den, der maaske sad alene og skulde forsørge et Par Børn eller i hvert Tilfælde havde Forsørgelsespligt overfor disse Børn, selv om vedkommende ikke paa nogen Maade kunde opfylde den.

Her ved jeg ikke, om det ikke var muligt at komme ind paa en Forskel i de Beløb, der ydes. Der er vel ikke Tvivl om, at for dens Vedkommende, som skal forsørge andre, er selve Beløbet 800 Kr. alt andet end tilfredsstillende. Det vilde ikke være helt urimeligt, om der dertil kunde knyttes Tillæg for Børn, der falder ind under vedkommendes Forsørgelsespligt. Omvendt kunde et mindre Beløb vel strække til i Tilfælde, hvor vedkommende havde en naturlig Forsørger. Vanskeligheden ved at komme ind i dette Spor ligger jo i Forsikringsystemet, men til en vis Grad vil man kunne komme over dette, fordi de Tilfælde, der her vil faa størst Betydning, bliver de Tilfælde, hvor det gælder Mand og Kone, og der var vel ikke noget helt umuligt i indenfor Sygekasserne at have det saaledes, at et Ægtepar tilsammen betalte en mindre Præmie til Invalidforsikringen end to Personer hver for sig.

Det Spørgsmaal har ogsaa været rejst, om der burde være nogen Forskel mellem Hovedstad, Land og Købstad. Den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti tog meget stærkt Afstand fra denne Tanke, og jeg forstaar meget godt hans Betænklichkeiten derved. Paa den anden Side er dog Forholdet dette, at man kan leve billigere nogle Steder i Danmark end andre, og et vist Hensyn dertil baade med Hensyn til Præmier og med Hensyn til den Sum, der siden udbetales, var det dog vel værd at overveje, om man ikke kunde gaa over til at tage.

Derimod maa jeg sige, at jeg er meget uenig med den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti, naar han i særegen Grad beklagede det Tilskud, som Arbejdsgiverne skal yde til Invaliderne. Det er utvivlsomt saaledes, at mange bliver Invalidere, uden at det er deres Arbejde, der giver Aarsagen dertil, men vi kan dog ikke være blinde for, at i svært mange Tilfælde er det netop de Vilkaar, under